

ਸੇਧਕਾਰੀ ਸਿਵਲ।

ਭੰਡਾਰੀ ਸੀ. ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ-ਦੇਵੀਦਿੱਤਾ ਮੱਲ, - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸ੍ਰੀ ਸਤ ਰਾਮ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1953 ਦਾ ਸਿਵਲ ਸੇਧ ਨੰਬਰ 325-ਡੀ

ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਐਕਟ (1882 ਦਾ ਚੌਥਾ ਭਾਗ) - ਧਾਰਾ 130- ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ-ਮਤਲਬ- ਜਾਇਜ਼ ਨਿਯੁਕਤੀ, ਸਰਤਾਂ ਲਈ।

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ (1908 ਦਾ 5) - ਆਰਡਰ 33, ਨਿਯਮ 5 ਅਤੇ ਆਰਡਰ 7, ਨਿਯਮ 10— ਫਾਰਮਾ ਗਰੀਬਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ—ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਵਾਲ-ਕੀ ਗਰੀਬੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਦਲੀਲ ਦੀ ਵਾਪਸੀ- ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਵਸਤੂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਫਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਜਾਂ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਇਸਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਬੁਨਿਆਦੀ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਦਾ ਇੱਕ ਵੈਧ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਉਦੋਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਮਰੱਥਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਨੀਤੀ ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਾਲ ਦਾਗੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਪੁਰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦੇਣਗੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਫਾਰਮਾ ਪੇਪਰੀਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਫਾਰਮਾ ਪੇਪਰੀਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿੱਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੁਢਲੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਸ ਸਵਾਲ

ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਵਿੱਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰੇ। 7, ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਨਿਯਮ 10, ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨਾ।

1918 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 6 ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਤਹਿਤ 14 ਅਗਸਤ, 1953 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਸਬ-ਜੱਜ ਸ੍ਰੀ ਬਨਵਾਰੀ ਲਾਲ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਗਰੀਬ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗਰੀਬ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਹੰਸ ਰਾਜ ਧਵਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ।

ਮੱਖਣ ਲਾਲ ਧਵਨ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ।

ਫੈਸਲਾ

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ.- ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਤਹਿਤ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਫਾਰਮਾ ਗਰੀਬਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਾਪਸ ਕਰੇ। .

ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਲ 1947 ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 9 ਜੇ ਅਸਲ ਭਰਾ ਹਨ, ਨੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ: 1 ਤੋਂ 3 ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਜੋ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, 29 ਮਾਰਚ, 1950 ਨੂੰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੈਣਦਾਰ ਸਨ। ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਸੈਂਦੇ ਦੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਂਸ਼ੀ ਰਾਮ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਜਵਾਬੀ ਸਤਰਾਮ ਦਾਸ ਨੂੰ ਕਰਜ਼ਾ ਸੌਂਪਿਆ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਯਾਨੀ ਕਿ 4 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1950 ਨੂੰ ਸਤਰਾਮ ਦਾਸ ਨੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 3 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਤੇ ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 9 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ। 14,500 ਮੁਕੱਦਮਾ ਫਾਰਮਾ ਕੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਜੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਉੱਠਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਦਿੱਲੀ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੀ ਕੰਗਾਲਤਾ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਦੀ ਡੀਡ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਚਲਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ ਡੀਡ ਫਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਮੁਦਈ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਫਾਰਮਾ ਕੰਪੇਰੀ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ: 1 ਤੋਂ 3 ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਲਈ ਆਏ ਹਨ।

ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਸਿਰਲੇਖ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਵਸਤੂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਫਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਜਾਂ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਇਸਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਬੁਨਿਆਦੀ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਦਾ ਇੱਕ ਵੈਧ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਮਰੱਥਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਨੀਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਯੋਕਾਧੜੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਾਲ ਦਾਗੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਪੁਰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦੇਣਗੇ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕੰਮ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਸੀ, ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮੁਦਈ, ਜੋ ਕਿ ਪੇਸ਼ੇ ਤੋਂ ਹੌਲਦਾਰ ਹੈ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਪੰਜ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਨੰ: 1 ਤੋਂ 3 ਦਾ ਜਵਾਬੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਅਦਾਰੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਇਕ ਡੀਡ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਸੂਟ ਦੇ ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੌਂਪਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਬਕਾਇਆ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਦੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰੋਨੋਟ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੋਈ ਲੇਖਾ-ਜੇਖਾ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੌਂਪਣ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਰਜ਼ਾ ਸੀ। ਸੌਂਪਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟਰਡ ਪੱਛਮੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਸਟਾਕ-ਇਨ-ਟ੍ਰੇਡ ਦੀ ਕੀਮਤ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। 10. ਉਹ ਕੋਈ ਆਮਦਨ ਕਰ ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਆ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸਪੁਰਦ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 3 ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਜਲੰਧਰ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਉਹ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 9 ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਖਰਚੇ ਦੇ ਅੰਕੜੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਇੱਕ ਯੋਗ ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ

ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 5 ਤੋਂ 9 ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਐਡਵਾਂਸ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ਗੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਕਿ ਉਹ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਨਿਯੁਕਤੀਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ, ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਪੁਰਦ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸੌਂਪਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀਕਰਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲੈਣ-ਦੇਣ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਉਚਿਤ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਦੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੂਟ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਅਸਲ ਵਿਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਵੈਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਈਮਾ ਜੇਡ, ਇਸ ਲਈ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਰਡਰ 7, ਨਿਯਮ 10 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰੇ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸੌਂਪਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰੇ।

ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਿੰਨ ਬੇਨਤੀਆਂ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਹਿਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦਾ ਆਰਡਰ 33 ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਫਾਰਮਾ ਪੇਪਰੀਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੁਆਰਾ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਦੂਸਰਾ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਹੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਰਡਰ 7 ਦੇ ਨਿਯਮ 10 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸਿਰਫ ਮੁਦਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਰਡਰ 33, ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਗੁਪਤਤਾ ਮਿਸਿਰ ਬਨਾਮ ਚਤੁਰਾਨੰਦ ਮਿਸਿਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ, ਤੀਜਾ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ 33 ਦੇ ਨਿਯਮ 5(ਡੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕੀ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਦੋਸ਼ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਯੂ.ਬੀ. ਏ. ਡਾਇਵ ਅਤੇ ਹੋਰ ਐਮ.ਜੀ. ਲੂ ਪੈਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (2), ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੱਤਾ ਬਨਾਮ

ਕੇ.ਆਰ. ਖੇਸਲਾ (3)। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਸਿਰਫ ਕੰਗਾਲਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਗਰੀਬ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਗਠਨ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਮੰਨਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਾਨਤ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਰੱਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਤੱਥ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬੇਅਰਥ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇੱਕ ਧਿਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ: ਇਹ ਸਿਰਫ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਕੇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਲਈ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਰਣਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਨਿਆਇਕ ਅਤੇ ਇਪਸੇ ਫੈਕਟੋ ਵੈਦ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੇਸ਼ਨ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਜਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਇਲਾਵਾ, ਹਰ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਨਿਆਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਤੱਤ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਫਾਰਮਾ ਪੇਪਰੀਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੋ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 7 ਦਾ ਨਿਯਮ 10 ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 141 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਦੀਵਾਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ

ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਮੇਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਆਰਡਰ 33 ਦੇ ਤਹਿਤ (ਬਿਹਾਰੀ ਸਾਹੂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਾਊਂਟ ਸੁਦਾਮਾ ਕੈਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (1)) ਨੂੰ ਫੜਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਆਰਡਰ 33, ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਦਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ (ਪੇਰੀਆਸਾਮੀ ਪਦਾਯਾਚੀ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਾਈਨਰ ਉਲਗਨਾਥਨ, ਆਦਿ (2)) ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਦੇ ਫਰੇਮਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ 'ਤੇ ਇੱਕ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਡਰ 33 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਜੋੜਨ ਦੀ ਮੁਸੀਬਤ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਜਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਕੰਗਾਲਤਾ 'ਤੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਅਦਾਲਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੂਜੀ ਅਦਾਲਤ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਬੇਲੋੜੀ ਦੁਹਰਾਈ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਾਂ ਕਿ, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 33 ਦੇ ਨਿਯਮ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਫਾਰਮਾ ਪੇਪਰੀਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ। ਪੇਰੀਆਸਾਮੀ ਪਦਾਯਾਚੀ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਾਈਨਰ ਉਲਗਨਾਥਨ , ਆਦਿ (1) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਫਾਰਮੂ ਪੇਪਰੀਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਰਥਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਮੁਢਲੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿੱਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਆਰਡਰ 33 ਦੇ ਨਿਯਮ 5 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰੰਗੂਨ ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਦੀਆਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰਤ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਗ਼ਰੀਬ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਦੇਸ਼ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵਿਆਪਕ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਅਪਵਾਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਹਰ ਅਜਿਹੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇ। ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਇਤਰਾਜ਼ ਜੇ ਹੋਂਦ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੰਗਾਲੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਅਗਲੀ ਜਾਂਚ ਵਿਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਝੂਠੇ ਪਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ ਜੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹਾਂ ਕਿ ਨਿਯੁਕਤੀ ਇੱਕ ਵੈਧ ਅਸਾਈਨਮੈਂਟ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮ 5(d) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵੀ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਆਰਡਰ 33 ਦਾ ਨਿਯਮ 5 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਗ਼ਰੀਬ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਮਾਮਲਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਗ਼ਰੀਬੀ, ਉਸ ਦੇ ਕੁਝ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਹਾਲਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸੂਟ ਵੇਸਟ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 5 ਤੋਂ 9 ਵਿੱਚ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮ 5 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਈ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵਾਂਗਾ ਕਿ ਫਾਰਮਾ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 3 ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ।

ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਵੇ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1950 ਪੈਟ 309

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1932 ਰੰਗ। 107

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1934 ਲਾਹ. 231

1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1938 ਪੈਟ 209

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1949 ਮੈਡ. 333

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1949 ਮੈਡ. 333

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮਕੁੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।